

Wilde - pasáže z Doriana Graye

Umělec je stvořitel něčeho krásného.

Zjevit umění a ztajit umělce, to je cílem uměleckého díla.

Kritik je ten, kdo dovede tlumočit jinou formou a novými prostředky svůj dojem z něčeho krásného.

Nejvyšší stejně jako nejnižší forma kritiky je jakýmsi druhem autobiografie.

Ti, kdož objevují v něčem krásném ošklivý smysl, jsou zkažení a přitom neokouzlení. To je nedostatek.

Ti, kdož objevují v něčem krásném krásný smysl, jsou lidé s kulturou. Pro ty je naděje.

A vyvolení jsou ti, pro něž něco krásného znamená jenom krásu.

Není nic takového jako morální nebo nemorální kniha. Knihy jsou buď dobře napsány, nebo špatně napsány. Tot vše.

Odpor devatenáctého století k realismu, tot vztek Kalibana, jenž vidí v zrcadle svou vlastní tvář.

Odpor devatenáctého století k romantismu, tot vztek Kalibana, když nevidí v zrcadle svou vlastní tvář.

Morální život člověka tvoří součást umělcova námětu, ale umění je morální tím, že dovede dokonale upotřebit nedokonalou látku.

Žádný umělec netouží nic dokazovat. Vždyť dokázat se dá i to, co je pravda.

Žádný umělec nemá mravoučné záliby. Mravoučná záliba u umělce je neodpuštělný formalismus.

V žádném umělci není nikdy nic morbidního. Umělec smí vyslovit všechno.

Myšlenka a jazyk jsou umělci nástroji umění.

Neřest a ctnost jsou umělci surovinami k umění.

S hlediska formy je typickým vzorem veškerého umění umění hudebníkové. S hlediska citu je tím typickým vzorem dovednost hercova.

Všechno umění je zároveň povrch a symbol.

Ti, kdož jdou pod ten povrch, činí tak na vlastní nebezpečí.

Ti, kdož luští ten symbol, činí tak na vlastní nebezpečí.

Diváka, nikoli život, umění doopravdy zrcadlí.

Různost názoru na umělecké dílo ukazuje, že to dílo je nové, plné a živoucí.

Když se kritici neshodují, je umělec v souladu sám se sebou.

Lze odpustit člověku, když dělá něco užitečného, pokud se tomu neobdivuje. Když dělá člověk něco neužitečného, lze ho omluvit jen tehdy, když se tomu nesmírně obdivuje.

Veškeré umění je zcela neužitečné.

Ateliér byl plný syté vůně růží, a když se mezi stromy v zahradě pohnul lehounký letní vánek, zavanul otevřenými dveřmi těžký pach šefíku nebo jemnější parfém růžově kvetoucího hlohu.

Z kouta na divanu z perských houní, na kterém ležel a kouřil nespočetné cigarety, jak měl ve zvyku, viděl lord Henry Wotton právě na medově sladké a medově zbarvené květy čilimníku, jehož chvějící se větve zřejmě stěží unesly to břímě krásy tak podobné plamenům. A přes dlouhé záclony z hrubého indického hedvábí, zavěšené před ohromným oknem, mihly se co chvíli fantastické stíny poletujících ptáků a vytvářely jakési prchavé japonské obrazy, takže lord Henry musil myslet na ty bledé malíře z Tokia, s tvářemi jako z nefritu, kteří se snaží uměleckým dílem, jež je nezbytně nehybné, vyvolat dojem hbitého pohybu. Mrzoutský bzukot včel, prodírajících se vysokou neposečenou trávou či kroužících s tvrdošjnou vytrvalostí kolem matně zlatých tykadel divoce rozrostlého kozího listu, zdánlivě ještě zvyšoval tísnivost ticha. Temné hřmění Londýna znělo jako basové tóny vzdálených varhan.

Uprostřed místnosti stál, připevněn na svislém malířském stojanu, portrét neobyčejně krásného mladého muže v životní velikosti a před ním, o trochu dál, seděl sám umělec, Basil Hallward, jehož nenadále zmizení před několika lety vzbudilo takový veřejný rozruch a dalo podnět k tolika podivným domněnkám.

Jak se malíř díval na spanilé a půvabné rysy, které tak dovedně zobrazil svým uměním, rozlíl se mu po tváři radostný úsměv a už se zdálo, že nezmizí. Ale tu malíř vstal, zavřel oči a přitiskl si prsty na víčka, jako kdyby se pokoušel uvěznit v mozku nějaký zvláštní sen, z něhož by nerad procitil.

„To je tvoje nejlepší dílo, Basile, to je to nejlepší, cos kdy vytvořil,“ řekl ospale lord Henry. „To rozhodně musíš napřesrok poslat do Grosvenoru. V Akademii je to příliš velké a příliš lidové. Kdykoli tam zajdu, je tam buď tolik lidí, že se nemohu dívat na obrazy, a to je strašné, nebo je tam tolik obrazů, že se nemohu dívat na lidi, a to je ještě horší. Tohle se opravdu hodí jenom do Grosvenoru.“

„Myslím, že to nepošlu nikam,“ odvětil malíř a potřásl zakloněnou hlavou. Pro ten charakteristický pohyb se mu přátelé smávali už v Oxfordu. „Ne, nikam to nepošlu.“

Lord Henry povytáhl obočí a skrze tenké modré závitý dýmu, které se v tak podivuhodných pletencích vznášely od jeho těžké cigarety s příměsí opia, se s úžasem zahleděl na umělce. „Že to nikam nepošleš? A proč, kamaráde? Jaký k tomu můžeš mít důvod? Vy malíři jste ale podivná cháska! Děláte všechno možné, abyste si získali pověst, a jen ji máte, už ji chcete podle všeho zase odhodit. A to je od vás veliká hloupost, protože na světě je jen jedno horší, než když se o člověku moc mluví, a to, když se o něm nemluví vůbec. Takovýhle portrét by tě vynesl vysoko nad celou mladou anglickou generaci a tu starou by naplnil žárlivostí, jsou-li ovšem starci vůbec schopní nějakého citového vzrušení.“

„Vím, že se mi vysměješ,“ odpověděl malíř, „ale opravdu to nemohu vystavit. Příliš jsem v tom zobrazil sám sebe.“

Lord Henry se natáhl na divan a rozesmál se.

„No ovšem, já věděl, že se budeš smát. Ale stejně je to pravda.“

„Tak tys v tom zobrazil sám sebe! To jsem na mou čest nevěděl, Basile, že jsi tak domyšlivý. Já věru nevidím žádnou podobnost mezi tebou, tím tvým drsným, mohutným obličejem a těmi tvými vlasy, černými jako uhel, a mezi tímhle mladým Adonidem, který vypadá, jako by byl stvořen ze slonové kosti a z plátků růží.“

„Pojďme si sednout do stínu,“ řekl lord Henry.
„Parker už přinesl nápoje, a jestli zůstanete ještě chvílku v téhle výhni, tuze vás to poškodí a Basil vás už nebude nikdy malovat. Vy si vážně nesmíte dovolit opálení. Vám by to neslušelo.“

„Co na tom záleží?“ řekl Dorian Gray se smíchem a usedl na lavičku na konci zahrady.

„Vám by na tom mělo záležet, pane Grayi.“

„Proč?“

„Protože jste přenádherně mlád a mládí je jediný cenný majetek.“

„Nikterak to nepocítuji, lorde Henry.“

„Ne, teď nepocítujete. Ale jednoho dne, až budete starý a vrásčitý a ošklivý, až vám myšlení vryje do čela rýhy a vášně vám popálí rty ohavnými plameny, pak to pocítíte strašlivě. Teď, ať přijdete kamkoli, všude lidi okouzlujete. Ale bude tomu tak vždycky?... Máte podivuhodně krásnou tvář, pane Grayi. Nemračte se, máte. A krása je jednou z podob ducha — je dokonce vznešenější než duch, neboť nepotřebuje vysvětlování. Patří mezi nádherné skutečnosti světa, jako je sluneční svit nebo jarní čas nebo odraz té stříbrné ulity, které říkáme luna, v temných vodách. Nelze ji brát v pochybnost, má své božské právo na svrchovanost. Z těch, v nichž přebývá, dělá knížata. Vy se usmíváte? Ach, až ji ztratíte, to se nebudete usmívat... Lidé někdy říkají, že krása je jenom povrch. Možná, že tomu tak je. Ale rozhodně není tak povrchní jako myšlení. Pro mě je krása div všech divů. Jen mělčí lidé neposuzují podle vzhledu. Skutečné tajemství života je v tom, co vidíme, ne v tom, co nevidíme... Ano, pane Grayi, k vám byli bohové štědrí. Ale co bohové dávají, to zase rychle berou. Máte jen pár let, abyste žil doopravdy, dokonale a plně. Až vám prchne mládí, vaše krása prchne s ním, a pak najednou zjistíte, že pro vás už není žádných vítězství, nebo se budete muset spokojit s těmi ubohoučkými vítězstvími, která při vzpomínkách na minulost jsou ještě trpčí než porážky. Každý měsíc, jak prchá, unáší vás blíž k něčemu hrůznému. Čas na vás žárlí a bojuje proti vašim lilím a vašim růžím. Zežloutnete, tváře se vám propadnou, z očí vám zmizí lesk. Budete hrozně trpět... Ach, uplatňujte své mládí, dokud je máte.“